

15

בא Bo

Exodus 10:1-13:16

10

- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פַּרְעֹה כִּי־אֲנִי הִכְבַּדְתִּי אֶת־לְבֹ
וְאֶת־לֵב עֲבָדָיו לְמַעַן שְׂתִי אֶתְתִּי אֵלָה בְּקִרְבּוֹ:
- וּלְמַעַן תִּסְפָּר בְּאָזְנֵי בִנְךָ וּבְיֶבְנֶךָ אֵת אֲשֶׁר הִתְעַלְלָתִי
בְּמִצְרַיִם וְאֶת־אֶתְתִּי אֲשֶׁר־שַׁמְתִּי בָם וַיִּדְעָתָם כִּי־אֲנִי יְהוָה:
- וַיָּבֹאוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פַּרְעֹה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו כֹּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי
הָעֲבָדִים עַד־מִתִּי מֵאֲנֶת לַעֲנֹת מִפְּנֵי שְׁלַח עָמִי וַיַּעֲבֹדְנִי:
- כִּי אִם־מֵאֵן אַתָּה לְשַׁלַּח אֶת־עָמִי הִנְנִי מֵבִיא מָחָר אֲרָבָה בְּגִבְלֶךָ:
- וְכִסּוּ אֶת־עֵין הָאָרֶץ וְלֹא יֻכַּל לִרְאֹת אֶת־הָאָרֶץ וְאָכַל | אֶת־יֶתֶר הַפִּלְטָה
הַנִּשְׁאָרָה לָכֶם מִן־הַבֶּלֶד וְאָכַל אֶת־כָּל־הָעֵץ הַצֹּמַח לָכֶם מִן־הַשָּׂדֶה:
- וּמִלֵּאוֹ בְּתֵיכֶם וּבְתֵי כָל־עַבְדֵיךָ וּבְתֵי כָל־מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא־רָאוּ
אֲבֹתֶיךָ וְאֲבוֹת אֲבֹתֶיךָ מִיּוֹם הָיוּתָם עַל־הָאֲדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה וְנִפְּנוּ
וַיֵּצֵא מֵעַם פַּרְעֹה:
- וַיֹּאמְרוּ עֲבָדֵי פַרְעֹה אֵלָיו עַד־מִתִּי יִהְיֶה זֶה לָנוּ לְמוֹקֵשׁ שְׁלַח
אֶת־הָאֲנָשִׁים וַיַּעֲבֹדוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם הַטֶּרֶם תֵּדַע כִּי אֲבָדָה מִצְרַיִם:
- וַיּוֹשִׁיב אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן אֶל־פַּרְעֹה וַיֹּאמְרוּ אֵלָהֶם לָכוּ עֲבֹדוּ
אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִי נִמְי הֵהֱלֹכִים:
- וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בִּנְעָרֵינוּ וּבְזִקְנֵינוּ נֵלֶךְ בְּבָלֵינוּ וּבְכַנּוּתָנוּ בְּצֹאֲנוּ
וּבְבִקְלָנוּ נֵלֶךְ כִּי חַג־יְהוָה לָנוּ:
- וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם יְהִי כֵן יְהוָה עִמָּכֶם כַּאֲשֶׁר אָשַׁלַּח אֶתְכֶם וְאֶת־טַפְכֶּם
רְאוּ כִּי רָעָה נִגַּד פְּנִיכֶם:
- לֹא כֵן לְכוּ־נָא הַגִּבְרִים וְעֲבֹדוּ אֶת־יְהוָה כִּי אַתָּה אַתָּם מִבְּקָשִׁים
וַיִּנְרֹשׁ אֹתָם מֵאֵת פְּנֵי פַרְעֹה:
- 1 Then הוּדִי said to Moses, “Go to Pharaoh. For I have hardened his heart and the hearts of his courtiers, in order that I may display these My signs among them,
- 2 and that you may recount in the hearing of your child and of your child’s child how I made a mockery of the Egyptians and how I displayed My signs among them—in order that you may know that I am הוּדִי.”
- 3 So Moses and Aaron went to Pharaoh and said to him, “Thus says הוּדִי, the God of the Hebrews, ‘How long will you refuse to humble yourself before Me? Let My people go that they may worship Me.
- 4 For if you refuse to let My people go, tomorrow I will bring locusts on your territory.
- 5 They shall cover the surface of the land, so that no one will be able to see the land. They shall devour the surviving remnant that was left to you after the hail; and they shall eat away all your trees that grow in the field.
- 6 Moreover, they shall fill your palaces and the houses of all your courtiers and of all the Egyptians—something that neither your fathers nor fathers’ fathers have seen from the day they appeared on earth to this day.” With that he turned and left Pharaoh’s presence.
- 7 Pharaoh’s courtiers said to him, “How long shall this one be a snare to us? Let a delegation* go to worship their God הוּדִי ! Are you not yet aware that Egypt is lost?”
- 8 So Moses and Aaron were brought back to Pharaoh and he said to them, “Go, worship your God הוּדִי ! Who are the ones to go?”
- 9 Moses replied, “We will all go—regardless of social station* —we will go with our sons and daughters, our flocks and herds; for we must observe הוּדִי’s festival.”
- 10 But he said to them, “הוּדִי be with you—the same as I mean to let your dependents go with you! Clearly, you are bent on mischief.
- 11 No! You gentlemen go and worship הוּדִי, since that is what you want.” And they were expelled from Pharaoh’s presence.

- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נָטֵה יָדְךָ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאַרְבָּה וַיַּעַל
עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיֹּאכַל אֶת־כָּל־עֵשֶׂב הָאֶרֶץ אֲתָּה כָּל־אֲשֶׁר הִשְׁאִיר הַבֶּרֶד:
- וַיֹּטֵם מֹשֶׁה אֶת־מִטְּהוֹ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיְהִי נֶהָג רוּחַ־קִדִּים בְּאַרְבָּה
כָּל־הַיּוֹם הַהוּא וְכָל־הַלַּיְלָה הַבֹּקֶר הָלָה וְלַיְלָה הַקָּדִים נִשָּׂא
אֶת־הָאַרְבָּה:
- וַיַּעַל הָאַרְבָּה עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיָּנַח בְּכָל גְּבוּל מִצְרַיִם כְּבֹד
מְאֹד לִפְנֵי לֹא־הָיָה כֵּן אַרְבָּה כְּמֹהוּ וְאֶחָדֵיו לֹא יִהְיֶה־כֵּן:
- וַיִּכְסּוּ אֶת־עֵין כָּל־הָאָרֶץ וַתְּחַשְׁךְ הָאָרֶץ וַיֹּאכַל אֶת־כָּל־עֵשֶׂב הָאֶרֶץ
וְאֵת כָּל־פְּרֵי הָעֵץ אֲשֶׁר הוֹתִיר הַבֶּרֶד וְלֹא־נֹתַר כָּל־יֶרֶק בְּעֵץ וּבְעֵשֶׂב
הַשָּׂדֶה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:
- וַיְמַהֵר פָּרְעֹה לִקְרֹא לְמֹשֶׁה וְלֹא־הָרָג וַיֹּאמֶר חַטָּאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם
וְלָכֶם:
- וַעֲתָה שָׂא נָא חַטָּאתִי אֲךָ הַפָּעַם וְהַעֲתִירוּ לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וַיִּסַּר
מִעָלַי רַק אֶת־הַמָּוֶת הַזֶּה:
- וַיֵּצֵא מִעַם פְּרָעֹה וַיַּעֲתֶר אֶל־יְהוָה:
- וַיִּתְּפֹךְ יְהוָה רוּחַ־יָם חָזָק מְאֹד וַיִּשְׂא אֶת־הָאַרְבָּה וַיַּתְקֶעְהוּ יָמָה
סוּף לֹא נִשְׁאַר אַרְבָּה אֶחָד בְּכָל גְּבוּל מִצְרַיִם:
- וַיִּחְזַק יְהוָה אֶת־לֵב פְּרָעֹה וְלֹא שָׁלַח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נָטֵה יָדְךָ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי חֹשֶׁךְ עַל־אֶרֶץ
מִצְרַיִם וַיִּמָּשׁ חֹשֶׁךְ:
- וַיֹּטֵם מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי חֹשֶׁךְ־אֲפֹלָה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם
שְׁלֹשַׁת יָמִים:
- לֹא־רָאוּ אִישׁ אֶת־אָחִיו וְלֹא־קָמוּ אִישׁ מִתַּחַתְּיוֹ שְׁלֹשַׁת יָמִים וְלִכְלִיבְנֵי
יִשְׂרָאֵל הָיָה אוֹר בְּמוֹשְׁבֹתָם:
- וַיִּקְרָא פְּרָעֹה אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר לָכֵן עֲבַדְנִי אֶת־יְהוָה רַק צֹאנְכֶם
וּבְקִרְבְּכֶם יֵצֵג גַּם־טַפְכֶּם יֵלֶךְ עִמָּכֶם:
- 12 Then הוהי said to Moses, "Hold out your arm over the land of Egypt for the locusts, that they may come upon the land of Egypt and eat up all the grasses in the land, whatever the hail has left."
- 13 So Moses held out his rod over the land of Egypt, and הוהי drove an east wind over the land all that day and all night; and when morning came, the east wind had brought the locusts.
- 14 Locusts invaded all the land of Egypt and settled within all the territory of Egypt in a thick mass; never before had there been so many, nor will there ever be so many again.
- 15 They hid all the land from view, and the land was darkened; and they ate up all the grasses of the field and all the fruit of the trees which the hail had left, so that nothing green was left, of tree or grass of the field, in all the land of Egypt.
- 16 Pharaoh hurriedly summoned Moses and Aaron and said, "I stand guilty before your God הוהי and before you.
- 17 Forgive my offense just this once, and plead with your God הוהי that this death but be removed from me."
- 18 So he left Pharaoh's presence and pleaded with הוהי.
- 19 הוהי caused a shift to a very strong west wind, which lifted the locusts and hurled them into the Sea of Reeds;* not a single locust remained in all the territory of Egypt.
- 20 But הוהי stiffened Pharaoh's heart, and he would not let the Israelites go.
- 21 Then הוהי said to Moses, "Hold out your arm toward the sky that there may be darkness upon the land of Egypt, a darkness that can be touched."
- 22 Moses held out his arm toward the sky and thick darkness descended upon all the land of Egypt for three days.
- 23 People could not see one another, and for three days no one could move about; but all the Israelites enjoyed light in their dwellings.
- 24 Pharaoh then summoned Moses and said, "Go, worship הוהי ! Only your flocks and your herds shall be left behind; even your dependents may go with you."

- 25 But Moses said, “You yourself must provide us with sacrifices and burnt offerings to offer up to our God הוהי;
- 26 our own livestock, too, shall go along with us—not a hoof shall remain behind: for we must select from it for the worship of our God הוהי; and we shall not know with what we are to worship הוהי until we arrive there.”
- 27 But הוהי stiffened Pharaoh’s heart and he would not agree to let them go.
- 28 Pharaoh said to him, “Be gone from me! Take care not to see me again, for the moment you look upon my face you shall die.”
- 29 And Moses replied, “You have spoken rightly. I shall not see your face again!”
- וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה גַּם־אַתָּה תִּתֵּן בִּידְכֶנּוּ זִבְחִים וְעֹלֹת וְעֲשִׂינוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ:
- וְגַם־מִקְלָנֵנוּ יֵלֶךְ עִמָּנוּ לֹא תִשָּׂאֵר פְּרָסָה כִּי מִמֶּנּוּ נִקַּח לַעֲבֹד אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱנַחֲנוּ לֹא־נֵדַע מִה־נִּעְבֹּד אֶת־יְהוָה עַד־בֹּאֵנוּ שָׁמָּה:
- וַיִּחְזַק יְהוָה אֶת־לֵב פַּרְעֹה וְלֹא אָבָה לְשַׁלְּחָם:
- וַיֹּאמְרוּ לוֹ פַּרְעֹה לֵךְ מֵעַלִּי הַשֹּׁמֵר לְךָ אֶל־תִּסָּף רַאיוֹת פְּנֵי כִי בַיּוֹם רֹאיתֶךָ פְּנֵי תִמּוֹת:
- וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה כֵּן דִּבַּרְתָּ לֹא־אֶסָּף עוֹד רַאיוֹת פְּנֵיךָ:

11

- 1 And הוהי said to Moses, “I will bring but one more plague upon Pharaoh and upon Egypt; after that he shall let you go from here; indeed, when he lets you go, he will drive you out of here one and all.
- 2 Tell the people to borrow, each man from his neighbor and each woman from hers, objects of silver and gold.”
- 3 הוהי disposed the Egyptians favorably toward the people. Moreover, Moses himself* was much esteemed in the land of Egypt, among Pharaoh’s courtiers and among the people.
- 4 Moses said, “Thus says הוהי: Toward midnight I will go forth among the Egyptians,
- 5 and every [male] first-born in the land of Egypt shall die, from the first-born of Pharaoh who sits on his throne to the first-born of the slave girl who is behind the millstones; and all the first-born of the cattle.
- 6 And there shall be a loud cry in all the land of Egypt, such as has never been or will ever be again;
- 7 but not a dog shall snarl* at any of the Israelites, at human or beast—in order that you may know that הוהי makes a distinction between Egypt and Israel.
- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עוֹד אֶחָד אָבִיא עַל־פַּרְעֹה וְעַל־מִצְרָיִם אַחֲרֵי־כֵן יִשְׁלַח אֶתְכֶם מִזֶּה כְּשִׁלְחוֹ כְּלָה גֵרֶשׁ יִגְרֹשׁ אֶתְכֶם מִזֶּה:
- דַּבֵּר־נָא בְּאָזְנֵי הָעָם וְיִשְׁאַלּוּ אִישׁ מֵאִתּוֹ וּמֵאִתּוֹ רְעוּתָהּ כְּלִי־כֶסֶף וְכָלִי זָהָב:
- וַיִּתֵּן יְהוָה אֶת־יֶדְיוֹ הָעָם בְּעֵינֵי מִצְרַיִם גַּם ׀ הָאִישׁ מֹשֶׁה גָּדוֹל מְאֹד בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם בְּעֵינֵי עַבְדֵי־פַרְעֹה וּבְעֵינֵי הָעָם:
- וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה כֹּה אָמַר יְהוָה כְּחֻצַּת הַלַּיְלָה אֲנִי יוֹצֵא בְּתוֹךְ מִצְרַיִם:
- וּמֵת כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם מִבְּכוֹר פַּרְעֹה הַיֹּשֵׁב עַל־כִּסְאוֹ עַד בְּכוֹר הַשְּׂפֹתָה אֲשֶׁר אַחֲרַי הַרְחִים וְכָל בְּכוֹר הַבְּהֵמָה:
- וְהָיְתָה צַעֲקָה גְּדֹלָה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר כָּמָּהוּ לֹא נִהְיְתָה וְכָמָּהוּ לֹא תִסָּף:
- וְלֹכֵל ׀ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִחְרֹץ־כָּלֵב לִשְׁנוֹ לְמַאֲשֵׁי וְעַד־בִּהְמָה לְמַעַן תִּדְעוּן אֲשֶׁר יַפְלֶה יְהוָה בֵּין מִצְרַיִם וּבֵין יִשְׂרָאֵל:

- וַיֵּרְדּוּ כָּל־עֲבָדֶיךָ אֵלַי וְהִשְׁתַּחֲוּוּ־לִי לֵאמֹר צֵא אִתָּהּ וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר־בְּרִגְלֶיךָ וְאַחֲרֶי־כֵן אֵצָא וְיֵצֵא מִעַם־פְּרָעָה בְּחָרִי־אָף:
- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֹא־יִשְׁמָע אֲלֵיכֶם פְּרָעָה לְמַעַן רַבּוֹת מוֹפְתָי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם:
- וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עָשׂוּ אֶת־כָּל־הַמּוֹפְתִים הָאֵלֶּה לִפְנֵי פְרָעָה וַיַּחֲזֹק יְהוָה אֶת־לֵב פְּרָעָה וְלֹא־שָׁלַח אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶצוֹ:
- 8 “Then all these courtiers of yours shall come down to me and bow low to me, saying, ‘Depart, you and all the people who follow you!’ After that I will depart.” And he left Pharaoh’s presence in hot anger.
- 9 Now הוהי had said to Moses, “Pharaoh will not heed you, in order that My marvels may be multiplied in the land of Egypt.”
- 10 Moses and Aaron had performed all these marvels before Pharaoh, but הוהי had stiffened the heart of Pharaoh so that he would not let the Israelites go from his land.

12

- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אַהֲרֹן בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר:
- הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ חֳדָשִׁים רִאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְחֹדֶשִׁי הַשָּׁנָה:
- דַּבְּרוּ אֶל־כָּל־עֵדֶת יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בְּעָשֹׂר לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וַיִּקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֶׂה לְבֵית־אָבֶת שָׂה לְבֵיתוֹ:
- וְאִם־יִמְעַט הַבַּיִת מִהָיֹת מִשֶּׂה וְלָקַח הוּא וּשְׁכֵנוֹ הִקְרִב אֶל־בֵּיתוֹ בְּמִקְסַת נֶפֶשׁ אִישׁ לִפְי אֲכָלוֹ תִּכְסּוּ עַל־הַשֶּׂה:
- שֶׂה תָּמִים זָכָר בְּגִשְׁנָה יִהְיֶה לָכֶם מִן־הַכֶּבֶשִׂים וּמִן־הָעִזִּים תִּקְחוּ:
- וְהָיָה לָכֶם לְמִשְׁמַרְתָּ עַד אַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וּשְׁחָטוּ אוֹתוֹ כָּל קְהַל עֵדֶת־יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעֶרְבִים:
- וְלָקְחוּ מִן־הַדָּם וַנִּתְּנוּ עַל־שַׁתֵּי הַמְּזוּזֹת וְעַל־הַמִּשְׁקוֹף עַל הַבָּתִּים אֲשֶׁר־יֹאכְלוּ אוֹתוֹ בָּהֶם:
- וְאָכְלוּ אֶת־הַבָּשָׂר בַּלַּיְלָה הַזֶּה צִלִּיאֵשׁ וּמִצּוֹת עַל־מִרְרִים יֹאכְלֶהוּ:
- אֲלֹת־אֲכָלוּ מִמֶּנּוּ לֹא וּבָשָׂל מְבָשָׂל בָּמִים כִּי אִם־צִלִּיאֵשׁ רֹאשׁוֹ עַל־כִּרְעָיו וְעַל־קִרְבּוֹ:
- 1 This month shall mark for you the beginning of the months; it shall be the first of the months of the year for you.
- 2 Speak to the community leadership of Israel* and say that on the tenth of this month each of them shall take a lamb* to a family, a lamb to a household.
- 3 But if the household is too small for a lamb, let it share one with a neighbor who dwells nearby, in proportion to the number of persons: you shall contribute for the lamb according to what each household will eat.
- 4 Your lamb shall be without blemish, a yearling male; you may take it from the sheep or from the goats.
- 5 You shall keep watch over it until the fourteenth day of this month; and all the assembled congregation of the Israelites shall slaughter it at twilight.
- 6 They shall take some of the blood and put it on the two doorposts and the lintel of the houses in which they are to eat it.
- 7 They shall eat the flesh that same night; they shall eat it roasted over the fire, with unleavened bread and with bitter herbs.
- 8 Do not eat any of it raw, or cooked in any way with water, but roasted—head, legs, and entrails—over the fire.

- 10 You shall not leave any of it over until morning; if any of it is left until morning, you shall burn it.
- 11 This is how you shall eat it: your loins girded, your sandals on your feet, and your staff in your hand; and you shall eat it hurriedly: it is a passover offering* to יהוה.
- 12 For that night I will go through the land of Egypt and strike down every [male] first-born in the land of Egypt, both human and beast; and I will mete out punishments to all the gods of Egypt, I יהוה.
- 13 And the blood on the houses where you are staying shall be a sign for you: when I see the blood I will pass over* you, so that no plague will destroy you when I strike the land of Egypt.
- 14 This day shall be to you one of remembrance: you shall celebrate it as a festival to יהוה throughout the ages; you shall celebrate it as an institution for all time.
- 15 Seven days you shall eat unleavened bread; on the very first day you shall remove leaven from your houses, for whoever eats leavened bread from the first day to the seventh day, that person shall be cut off from Israel.
- 16 You shall celebrate a sacred occasion on the first day, and a sacred occasion on the seventh day; no work at all shall be done on them; only what every person is to eat, that alone may be prepared for you.
- 17 You shall observe the [Feast of] Unleavened Bread, for on this very day I brought your ranks out of the land of Egypt; you shall observe this day throughout the ages as an institution for all time.
- 18 In the first month, from the fourteenth day of the month at evening, you shall eat unleavened bread until the twenty-first day of the month at evening.
- 19 No leaven shall be found in your houses for seven days. For whoever eats what is leavened, that person—whether a stranger or a citizen of the country—shall be cut off from the community of Israel.
- 20 You shall eat nothing leavened; in all your settlements you shall eat unleavened bread.
- ולא־תותירו ממנו עד־בקר והנותר ממנו עד־בקר באש תשרפו:
- ובכֹּה תאכלו אתו מתניכם חגלים נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אתו בחפזון פסח הוא ליהוה:
- ועברתי בארץ־מצרים בלילה הזה והכיתי כל־בכור בארץ מצרים מאדם ועד־בהמה ובכל־אלהי מצרים אעשה שפטים אני יהוה:
- והיה הדם לכם לאת על הבתים אשר אתם שם וראיתי את־הדם ופסחתי עלכם ולא־יהיה בכם נגף למשחית בהכתי בארץ מצרים:
- והיה היום הזה לכם לזכרון וחתגתם אותו חג ליהוה לדורותיכם חקת עולם תחגגו:
- שבֹּעַת ימים מצות תאכלו אך ביום הראשון תשביתו שאר מבתיכם כי | כל־אכל תמץ ונכרתה הנפש ההוא מִישראל מיום הראשון עד־יום השבֹּעי:
- וביום הראשון מקרא־קדש וביום השבִּיעי מקרא־קדש יהיה לכם כל־מלאכה לא־יעשה בהם אך אשר יאכל לכל־נפש הוא לבדו יעשה לכם:
- ושמרתם את־המצות כי בלעצם היום הזה הוצאתי את־צבאותיכם מארץ מצרים ושמרתם את־היום הזה לדורותיכם חקת עולם:
- בראשון בארבעה עשר יום לחדש בערב תאכלו מצת עד יום האחד ועשרים לחדש בערב:
- שבֹּעַת ימים שאר לא ימצא בבתיכם כי | כל־אכל מחמצת ונכרתה הנפש ההוא מעדת ישראל בגר ובאזרח הארץ:
- כל־מחמצת לא תאכלו בכל מושבתיכם תאכלו מצות:

- 21 וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְכָל־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מִשְׁכּוֹ וּקְחוּ לָכֶם צֹאן
לְמִשְׁפַּחְתֵּיכֶם וּשְׁחֲטוּ הַפֶּסַח:
- 22 וּלְקַחְתֶּם אֲגֻדַּת אֶזֶב וּטְבַלְתֶּם בָּדָם אֶשְׂרֵי־בֶסֶף וְהִנַּעְתֶּם
אֶל־הַמִּשְׁקֹוף וְאֶל־שְׁתֵּי הַמְּזוּזֹת מִן־הַדָּם אֲשֶׁר בֶּסֶף וְאַתֶּם לֹא תֵצְאוּ
אִישׁ מִפֶּתַח־בֵּיתוֹ עַד־בֹּקֶר:
- 23 וְעָבַר יְהוָה לַלַּיְלָה אֶת־מִצְרַיִם וְרָאָה אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּשְׁקֹוף וְעַל שְׁתֵּי
הַמְּזוּזֹת וּפָסַח יְהוָה עַל־הַפֶּתַח וְלֹא יֵתֵן הַמַּשְׁחִית לָבֹא אֶל־בְּתִיכֶם
לַלַּיְלָה:
- 24 וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה לְחֻק־לָךְ וּלְבְנֶיךָ עַד־עוֹלָם:
- 25 וְהָיָה כִּי־תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יֵתֵן יְהוָה לָכֶם כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר
וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הָעֲבֹדָה הַזֹּאת:
- 26 וְהָיָה כִּי־יֹאמְרוּ אֲלֵיכֶם בְּנֵיכֶם מָה הָעֲבֹדָה הַזֹּאת לָכֶם:
- 27 וְאָמַרְתֶּם זִבְח־פֶּסַח הוּא לַיהוָה אֲשֶׁר פָּסַח עַל־בְּתִי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּמִצְרַיִם בְּנִגְפוֹ אֶת־מִצְרַיִם וְאֶת־בְּתִינוּ הִצִּיל וַיִּקַּד הָעָם
וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ:
- 28 וַיֵּלְכוּ וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
כִּן עָשׂוּ:
- 29 בְּחֹצֵי הַלַּיְלָה נִיהַרְהָ הִכָּה כָּל־בְּכוֹר־בָּאָרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר
פָּרָעַה הַיֹּשֵׁב עַל־כִּסְאוֹ עַד בְּכוֹר הַשִּׁבְלִי אֲשֶׁר בְּבֵית הַבּוֹר וְכָל
בְּכוֹר בַּהֲמָה:
- 30 וְלָקַם פָּרָעַה לַיְלָה הוּא וְכָל־עַבְדָּיו וְכָל־מִצְרַיִם וְתַהֲי צַעֲקָה גְדֹלָה
בְּמִצְרַיִם כִּי־אֵין בַּיִת אֲשֶׁר אֵין־שָׁם מָת:
- 31 וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וְלֵאהֲרֹן לַיְלָה וַיֹּאמֶר קוּמוּ צֵאוּ מִתּוֹךְ עַמִּי
גַּם־אַתֶּם גַּם־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּלְכוּ עִבְדוּ אֶת־יְהוָה כְּדִבְרֵכֶם:
- 32 גַּם־צֹאנְכֶם גַּם־בְּקִרְכֶּם קָחוּ כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתֶּם וּלְכוּ וּבִרְכַּתֶּם גַּם־אֹתִי:
- 33 וְתַחֲזֹק מִצְרַיִם עַל־הָעָם לְמַהֵר לְשַׁלְּחָם מִן־הָאָרֶץ כִּי אָמְרוּ כָלָנוּ
מָתִים:
- 21 Moses then summoned all the elders of Israel and said to them, "Go, pick out lambs for your families, and slaughter the passover offering.
- 22 Take a bunch of hyssop, dip it in the blood that is in the basin, and apply some of the blood that is in the basin to the lintel and to the two doorposts. None of you shall go outside the door of your house until morning.
- 23 For הוהי, when going through to smite the Egyptians, will see the blood on the lintel and the two doorposts, and הוהי will pass over* the door and not let the Destroyer enter and smite your home.
- 24 "You shall observe this as an institution for all time, for you and for your descendants.
- 25 And when you enter the land that הוהי will give you, as promised, you shall observe this rite.
- 26 And when your children ask you, 'What do you mean by this rite?'
- 27 you shall say, 'It is the passover sacrifice to הוהי, who passed over the houses of the Israelites in Egypt when smiting the Egyptians, but saved our houses.' Those assembled then bowed low in homage.
- 28 And the Israelites went and did so; just as הוהי had commanded Moses and Aaron, so they did.
- 29 In the middle of the night הוהי struck down all the [male] first-born in the land of Egypt, from the first-born of Pharaoh who sat on the throne to the first-born of the captive who was in the dungeon, and all the first-born of the cattle.
- 30 And Pharaoh arose in the night, with all his courtiers and all the Egyptians—because there was a loud cry in Egypt; for there was no house where there was not someone dead.
- 31 He summoned Moses and Aaron in the night and said, "Up, depart from among my people, you and the Israelites with you! Go, worship הוהי as you said!
- 32 Take also your flocks and your herds, as you said, and begone! And may you bring a blessing upon me also!"
- 33 The Egyptians urged the people on, impatient to have them leave the country, for they said, "We shall all be dead."

- 34 וישא העם את־בצקו טרם יחמץ משארתם צררת בשמלתם על־שכמם: So the people took their dough before it was leavened, their kneading bowls wrapped in their cloaks upon their shoulders.
- 35 ובני־ישראל עשו כדבר משה וישאלו ממצרים כלי־כסף וכלי זהב ושמלת: The Israelites had done Moses' bidding and borrowed from the Egyptians objects of silver and gold, and clothing.
- 36 ויהיה נתן את־חן העם בעיני מצרים וישאלום וינצלו את־מצרים: And יהוה had disposed the Egyptians favorably toward the people, and they let them have their request; thus they stripped the Egyptians.
- 37 ויסעו בני־ישראל מרעמסס סכתה כשש־מאות אלה רגלי הנגרים לבד מטף: The Israelites journeyed from Rameses to Succoth, about six hundred thousand fighting men on foot, aside from noncombatants.
- 38 וגם־ערב רב עלה אתם וצאן ובלר מקנה כבד מאד: Moreover, a mixed multitude went up with them, and very much livestock, both flocks and herds.
- 39 ויאפו את־הבצק אשר הוציאו ממצרים ענת מצות כי לא חמץ כִּי־גרשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה וגם־צדה לא־עשו להם: And they baked unleavened cakes of the dough that they had taken out of Egypt, for it was not leavened, since they had been driven out of Egypt and could not delay; nor had they prepared any provisions for themselves.
- 40 ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה: The length of time that the Israelites lived in Egypt was four hundred and thirty years;
- 41 ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה ויהי בעצם היום הזה יצאו כל־צבאות יהוה מארץ מצרים: at the end of the four hundred and thirtieth year, to the very day, all the ranks of יהוה departed from the land of Egypt.
- 42 ליל שמרים הוא ליהוה להוציאם מארץ מצרים הוא־הלילה הזה ליהוה שמרים לכל־בני ישראל לדורתם: That was for יהוה a night of vigil to bring them out of the land of Egypt; that same night is יהוה's, one of vigil for all the children of Israel throughout the ages.
- 43 ויאמר יהוה אל־משה ואהרן זאת חקת הפסח כל־בן־נכר לא־יאכל בו: יהוה said to Moses and Aaron: This is the law of the passover offering: No foreigner shall eat of it.
- 44 וכל־עבד איש מקנת־כסף ומלתה אתו אז יאכל בו: But any householder's* purchased male slave may eat of it once he has been circumcised.
- 45 תושב ושקיר לא־יאכל בו: No bound or hired laborer shall eat of it.
- 46 בבית אחד יאכל לא־תוציא מן־הבית מן־הבשר חוצה ועצם לא תשברו־בו: It shall be eaten in one house: you shall not take any of the flesh outside the house; nor shall you break a bone of it.
- 47 כל־עדת ישראל יעשו אתו: The whole community of Israel shall offer it.
- 48 וכי־יגור אתך גר ועשה פסח ליהוה המול לו כל־זכר ואז יקרב לעשותו והיה כאזרח הארץ וכל־עקל לא־יאכל בו: If a male stranger who dwells with you would offer the passover to יהוה, all his males must be circumcised; then he shall be admitted to offer it; he shall then be as a citizen of the country. But no uncircumcised man may eat of it.

- 49 תורה אחת יהיה לאזרח ולגר הגר בתוככם: There shall be one law for the citizen and for the stranger who dwells among you.
- 50 ויעשו כל־בני ישראל כאשר צוה יהוה את־משה ואת־אהרן כן עשו: And all the Israelites did so; as הוהי had commanded Moses and Aaron, so they did.
- 51 ויהי בעצם היום הזה הוציא יהוה את־בני ישראל מארץ מצרים על־צבאתם: That very day הוהי freed the Israelites from the land of Egypt, troop by troop.

13

- 1 וידבר יהוה אל־משה לאמר: 1 הוהי spoke further to Moses, saying,
- 2 קדש־לי כל־בכור פטר כל־רחם בבני ישראל באדם ובבהמה לי הוא: 2 “Consecrate to Me every male first-born; human and beast, the first [male] issue of every womb among the Israelites is Mine.”
- 3 ויאמר משה אל־העם זכור את־היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים כי בחזק יד הוציא יהוה אתכם מזה ולא יאכל חמץ: 3 And Moses said to the people, “Remember this day, on which you went free from Egypt, the house of bondage, how הוהי freed you from it with a mighty hand: no leavened bread shall be eaten.
- 4 היום אתם יצאים בחודש האביב: 4 You go free on this day, in the month* of Abib.
- 5 והיה כִּי־ביאך יהוה אל־ארץ הכנעני והחתי והאמורי והחני והיבסי אשר נשבע לאבותיך לתת לך ארץ זבת חלב ודבש ועבדת את־העבדה הזאת בחודש הזה: 5 So, when הוהי has brought you into the land of the Canaanites, the Hittites, the Amorites, the Hivites, and the Jebusites, which was sworn to your fathers to be given you, a land flowing with milk and honey, you shall observe in this month the following practice:
- 6 שבועת ימים תאכל מצות וביום השביעי חג ליהוה: 6 “Seven days you shall eat unleavened bread, and on the seventh day there shall be a festival of הוהי.
- 7 מצות יאכל את שבועת הימים ולא־יראה לך חמץ ולא־יראה לך שאר בכל־גבולך: 7 Throughout the seven days unleavened bread shall be eaten; no leavened bread shall be found with you, and no leaven shall be found in all your territory.
- 8 והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה יהוה לי בצאתי ממצרים: 8 And you shall explain to your child on that day, ‘It is because of what הוהי did for me when I went free from Egypt.’
- 9 והיה לך לאות על־ידך ולזכרון בין עיניך למען תהיה תורת יהוה בפיו כי ביד חזקה הוצאך יהוה ממצרים: 9 “And this shall serve you as a sign on your hand and as a reminder on your forehead* —in order that the Teaching of הוהי may be in your mouth—that with a mighty hand הוהי freed you from Egypt.
- 10 ושמרת את־החקה הזאת למועדה מימים ימימה: 10 You shall keep this institution at its set time from year to year.
- 11 והיה כִּי־באך יהוה אל־ארץ הכנעני כאשר נשבע לך ולאבותיך ונתנה לך: 11 “And when הוהי has brought you into the land of the Canaanites, as [God] swore to you and to your fathers, and has given it to you,

- 12 וְהַעֲבַרְתָּ כָּל־פֶּטֶר־רֶחֶם לַיהוָה וְכָל־פֶּטֶר | שֹׁגֵר בַּהֶמָּה אֲשֶׁר יִהְיֶה לְךָ הַזִּכְרִים לַיהוָה: you shall set apart for הוהי every first issue of the womb: every male firstling that your cattle drop shall be הוהי's.
- 13 וְכָל־פֶּטֶר חֲמֹל תִּפְדֶּה בִּשְׂעָה וְאִם־לֹא תִפְדֶּה וְעִרְפָּתוֹ וְכָל בְּכוֹר אָדָם בְּבִנְיָן תִּפְדֶּה: But every firstling ass you shall redeem with a sheep; if you do not redeem it, you must break its neck. And you must redeem every male first-born among your children.
- 14 וְהָיָה כִּי־יִשְׁאַלְךָ בֶּןְךָ מִחֵר לֵאמֹר מַה־זֹּאת וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּחֹזֶק יָד הוּצִיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים: And when, in time to come, a child of yours asks you, saying, 'What does this mean?' you shall reply, 'It was with a mighty hand that הוהי brought us out from Egypt, the house of bondage.
- 15 וַיְהִי כִּי־הִקְשָׁה פַרְעֹה לְשַׁלַּחֲנוֹ וַיַּהַרְג יְהוָה כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר אָדָם וְעַד־בְּכוֹר בַּהֶמָּה עַל־כֵּן אֲנִי זֹכֵר לַיהוָה כָּל־פֶּטֶר זָכָר הַזִּכְרִים וְכָל־בְּכוֹר בְּנֵי אִפְדָּה: When Pharaoh stubbornly refused to let us go, הוהי slew every [male] first-born in the land of Egypt, the first-born of both human and beast. Therefore I sacrifice to הוהי every first male issue of the womb, but redeem every male first-born among my children.'
- 16 וְהָיָה לְאוֹת עַל־יָדְכָה וּלְטוֹטֶפֶת בֵּין עֵינֶיךָ כִּי בְחֹזֶק יָד הוּצִיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם: "And so it shall be as a sign upon your hand and as a symbol* on your forehead that with a mighty hand הוהי freed us from Egypt."